

12. zastavení – Ježíš položen Marii do klína

(Matka chová na svém klíně mrtvého syna. Lhotecké Pieta však nezobrazuje mrtvé tělo dospělého Ježíše, ale do rubáše zabalené tělo dítěte, které zemřelo hladem. Koho zasáhne smrt dítěte víc než matku, která mu dala život!)

Nejhorší představa rodičů. Přetržená nit. Je tolik matek a otců, kteří o své dítě přišli. Těžká nemoc, nehoda, svévolné ukončení života, tolik těžkých chvil. Vzpomeňme na děti, které i v naší zemi umírají hladem. Není to jen někde daleko.

13. zastavení – Ježíš uložen do hrobu

(Vojevůdce sedí hrdě na svém koni a pátrá po nějaké stopě života. Dělo, jejich pracovní nástroj, mlčí. Po bitvě u Waterloo je Wellingtonovo pátrání zbytečné. Země je zorána granáty, jeden strom vztyčuje svůj holý kmen navzdory všemu zničení, v pozadí jsou vidět větrem vyvrácené kříže nad hroby zabitých.)

Historický obraz bitvy u Waterloo... Tehdy i dnes! A v budoucnu nejspíš znovu...a znovu, znovu... Zkuste teď na chvíli zavřít oči. A vybavte si podobné obrazy z dnešní doby: na Ukrajině, na Středním východě a také v Africe. My lidé jsme nepoučitelní. Násilná smrt je i po

tisících let stále součástí našich životů.

14. zastavení - Kristus vstal z mrtvých! Kristus vstal!

(Všechny postavy hledí na Krista v nadživotní velikosti, který je zve. "Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít..." (Matouš 25, 34-35). Místa je stále dost pro všechny, kteří se shromažďují ke slavení Eucharistie.)

Ježíš žije! Kříž bude součástí Jeho příběhu. Jeho rány budou vidět, ale zároveň budou pramenem života. Ježíš nikdy nebude tvrdit, že to, co udělali velekněží, Pilát a dav, je v pořádku. Všude, kde se bude vyprávět Jeho příběh, bude se vyprávět i o nich - o jejich krutosti, touze po moci, manipulaci. Ježíš a Jeho cesta je nadějí na nový, jiný život.

Připravily ligové a svazové rodiny z farnosti Praha - Lhotka

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku *V úmluvě lásky* je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

BŘEZEN 2026 č. 84

Křížová cesta

1. zastavení – Smrtná úzkost Ježíšova v Getsemanské zahradě

(Hřib atomové exploze, symbol totálního ohrožení našeho světa. Když nějaké místo zasáhne atomová bomba, není už záchrany.)

Trocha nepohodlí a jak se nám to nelíbí. Hledáme jistoty, ale stejně dobře víme, že rozhodnutí je na nás. Skočím do Boží náruče dobrovolně? Zvládnou to tak, jako to tolikrát udělal P. Kentenich? Další možnost je jenom strach, nechat se ochromit strachem a nechat se vláčet okolnostmi.

2. zastavení – Ježíš bičován

(Galéra, velitel s bičem shlíží na zajatce, kteří v rukou třímají vesla; svůj ortel smrti. Z očí zajatců hledí už jen úzkost a zděšení.)

Už několik let řešíme vzdělávání našeho nejmladšího syna, který má odlišný vývoj než jeho vrstevníci. Máme ho moc rádi a přinášíme mnoho obětí, abychom mu porozuměli a posouvali jsme ho ve vývoji vpřed. Mnohokrát jsme byli

bičováni školstvím a tyto rány nás velice bolely. Přesto rány statečně neseme.

3. zastavení – Ježíš na smrt odsouzen

(Díváme se na odsouzenou mladou ženu. Stojí před zavřenou branou francouzské katedrály. Opodál jí zkoumají pohledem čtyři postavy: kněz, kardinál, soudce a mnich. Je zde vyobrazen rok 1431, rozsudek soudního tribunálu nad Janou z Arku.)

Skutečná moc se neprojevuje ve slovech ani v bohatství, ale ve schopnosti nést svůj kříž s důstojností. V tomto tichém, ale pevném postoji, lze nalézt skutečný význam třetího zastavení: odvaha kráčet dál, i když cesta vede do temnoty, s vírou, že spravedlnost nakonec zvítězí.

4. zastavení – Ježíš bere na sebe kříž

(Křesťané čekají na smrt v Koloseu. Apoštol vzhlíží vzhůru a již se vidí téměř na druhé straně, maminka pečuje o své děti a další čeká vysvěcen. Křesťané na sebe berou svůj kříž; nemají na výběr.)

Porod dítěte. Kontrakce ustaly, dítě v porodních cestách. Není cesty zpět. A najednou se zatínají svaly v břiše, oddech... a znovu a znovu. Mladí lidé na sebe berou kříž, když zakládají rodinu. Ví, že to bude bolet, že občas selžou. Budou stokrát vstávat k plačícímu miminku a padat únavou. Ale vědí, že tak se naplní Boží vůle.

5. zastavení – Ježíš potkává svou matku

(Velká ženská postava stojící uprostřed výškových panelových domů, ke které se obracejí pohledy ubohých. Tímto se nám naznačuje, že Panna Maria zůstává věrná svému poslání a čeká na všech křížovatkách tohoto světa na své děti, které nesou kříž.)

Maria nepočítala svůj čas, dala jej do Božího plánu. Panna Maria to není jen matka Krista, ale i naše matka. Často ze setkání s námi není šťastná, pohled na nás ji někdy připomíná Krista který kráčel svou cestou křížovou. Ví co potřebujeme a ráda by nám pomohla, ale často o její pomoc nestojíme, její hlas neslyšíme, jak to musí být pro ni těžké.

6. zastavení – Ježíš klesá pod křížem

(Dítě ležící pod skalou. Spáchalo sebevraždu. Vedle něho leží snad jeho poslední kamarád - plyšový

medvídek. V samotě dítěte zbyl jen tento jediný přítel, v jeho zoufalství pak už jen smrt. Je to vyobrazení současné veškeré bídý současného člověka.)

Mrtvé dítě, které nedokázalo žít bez lásky. Kdo z nás by netoužil po lásce, bezpodmínečném přijetí, po bezpečí, po doteku, porozumění, domově. Kdo z nás dokáže žít bez lásky? Co je horší, než vidět mrtvé dítě, které zemřelo v důsledku nedostatku lásky? Kdo z nás by neklesl pod takovým křížem?

7. zastavení – Šimon z Kyrény pomáhá Ježíši nést kříž

(Koncentrační tábor v Osvětimi roku 1941. Jeden vězeň utekl a deset jiných za to musí do bunkru. Vězeň číslo 16670, františkán Maxmilián Kolbe, vystoupil z řady a dobrovolně se hlásí na smrt místo jednoho otce početné rodiny.)

Příběh Maxmiliána Kolbeho, který vystoupil z řady, aby na sebe vzal kříž - rozsudek smrti, na místo jiného vězně, mi tolik připomněl odvahu zakladatele P. Josefa Kentenicha. Ten se mohl koncentračnímu táboru vyhnout, ale na místo toho čelil strachu ze smrti a utrpení se vztyčenou hlavou.

8. zastavení – Veronika podává roušku

(Plátno, na kterém je uprostřed Ježíšova podoba. Plátno je zřaseno tak, že tvoří rám. Druhý, vnitřní rám tvoří postavy lidí na okraji života, lidí bez tváře. Pro stud a bolest hledí k zemi. Rouška spojuje obraz zhanobeného Spasitele s každým z těchto lidí.)

Projevy empatie nejsou nikdy bezvýznamné. Mít odvahu pomoci i přes rizika. I malé činy mají velký význam. Rouška nezměnila průběh křížové cesty, ale byla projevem lidství a soucitu. I drobné skutky laskavosti mají v dnešním uspěchaném světě velkou hodnotu.

9. zastavení – Ježíš oloupen o šat

(Zničené město a lidé na útěku, oděni do pár kousků hadrů. Důvěrně známé z televizních obrazovek. Ležící žena chrání své dítě svým tělem. Tisíce lidí dnes ztrácejí v důsledku bombardování nebo živelných katastrof své domovy, oděvy, svou vlast.)

Ve světě běží mnoho válečných konfliktů. Ve školství jsem opakovaně svědkem případů, kdy rodiče s dětmi uprchli do bezpečí a nemohli si téměř nic vzít s sebou. Co jim zůstalo jsou jen jejich srdce a skutky, kterými tě Pane mohou oslovit.

10. zastavení – Ježíš přibíjen na kříž

(Dotek dvou rukou, z nichž jedna je probodnuta dlouhou tenkou jehlou. Není jasné, zda obě ruce patří témuž člověku. Probodnutá ruka je rukou mladého lékaře, který vyvinul sérum na léčbu těžké nemoci a zkouší jej sám na sobě a později v důsledku toho zemře.)

Odevzdání pro druhé! Jen láska se mohla dobrovolně vydat této lidské zlobě do rukou. Slova jsou někdy také jak hřeby přibíjející Ježíše. Kolikrát se pohádáme doma a nejen tam. Ublížíme si, obviňujeme se tu z toho, jindy z onoho. Všichni to známe. Hádky jsou plné zlosti. Bolí to!

11. zastavení – Ježíš umírá na kříži

(Kříž, na kterém visí Ježíšova postava v nadživotní velikosti, roste z dlážděné kostelní podlahy. "Dokonáno jest" (Jan 19, 30). Kříž je vyroben ze zlatých paprsků, které připomínají ostnatý drát, vězení a smrt. Jejich zlatá barva však dosvědčuje, že zkáza a smrt nebudou mít poslední slovo.)

Vrací se mi obraz mého táty v posledním stádiu rakoviny, jeho propadlé šedé tváře. U jeho smrtelné postele usmířili, odpustili si, řekli si, že se máme rádi. Ke smrti patří usmíření. Nikdo z nás neví, jestli se ráno probudí.